

SZIKLAI ÁRON
A Szellemfa mondája

Réges-régen egy messzi városba érkezett egy öreg varázsló. A városszéli fogadóban szállt meg, és napokig ki sem mozdult. A városlakók szinte azonnal pletykákat kezdtek terjeszteni róla. Hogy egy gonosz, magának való ember, aki a sötétség erőivel szövetekezett. Meg hogy egy jóságos öregember, aki áldást hoz majd a városra.

Mikor a városban töltött harmadik napján a főtér felé sétált, mögötte, tisztos távolságban, fölgyülemlett a tömeg. Ahogy kiért a főtérre, az emberek megtorpantak mögötte, majd szabályos kört formázva körbeállták az idegent. A varázsló ekkor egy picit magot húzott elő a zsebéből, a földre ejtette, majd meglocsolta egy fekete, azután egy fehér kulacsból. A tömegben zúgolódás támadt, nem tetszett nekik az egész.

– Várhatod, hogy abból fa legyen! – kiáltott oda valaki.

A varázsló rá se hederített, csak furcsa mozdulatokat tett a mag fölött. Sötétkék fény vetült a közelebb állókra, akik hüledezve látták, hogy egy fa kezd növekedni: a mag kicsírázott, nőni kezdett a törzse, hosszabbodott és vastagodott, végül ágai nőttek, amelyeken egyik pillanatról a másikra sok-sok levél tündöklött.

– Ez egy fűzfa. Nézzétek!

A fűz egy idő után megállt a növekedésben, és percekig halványkék színben lüktetett, majd kis idő múlva a rendes színeiben pompázott. Levelei között ugyanakkor megjelent pár fügeszerű gyümölcs, feketék és zöld színűek.

– Ez itt a Szellemfa – jelentette ki a varázsló. – Két oldala van, mint minden embernek, egy jó és egy rossz. Ha valaki eszik a zöld termésből, kigyógyul bármilyen betegségből, viszont aki a fekete gyümölcsöt kóstolja meg, meghal, és testét nem lehet föltámasztani még a fa másik termésének segítségével sem. Legyen javatokra ez a növény!

Az utolsó szavakkal együtt a varázsló hirtelen eltűnt.

Először nagy csönd támadt, aztán egy pillanattal később mindenki egyszerre akart enni a zöld színű termésből. Addig furakodtak, lökdösődtek és kiabál-

tak, amíg meg nem jelent a város egyik előljárója. Két tömzsi alak tört utat a vékony, göndör hajú férfinak, aki lassan, méltóságteljesen közeledett.

– Mi ez a nagy ricsaj? – kérdezte, miközben a fűzfához sétált.

– Uram, az előbb itt járt egy jövevény, egy olyan varázslóféle, és ezt a fát ültette magról, s meg is növesztette pillanatok alatt.

Az előljáró felnevetett.

– Higgyem is el ezt a mesét?

Susogás vonult végig a tömegen.

– Hol van hát ő, aki ilyet tud csinálni?

– El-eltűnt, u-uram – dadogta egy remegő hang.

Az előljáró megigazította ruháján a gallért. Az aprócska, ideges emberre nézett.

– Szóval eltűnt? Mint a kámfor? – Közben a lesütött szemű embereket vizslatta. Láta, hogy egyik sem kuncog vagy mosolyog. Kezdett elbizonytalanodni. Körbesétálta a fát, alaposan tanulmányozta minden oldalról.

– Mondott valamit ez a csodakertész a csodanövényről?

– A zöld termés meggyógyít a betegségből, a feketétől meghalsz, uram – felelte készségesen az aprócska, vöröshajú férfi, valamivel biztosabb hangon.

– Mit mondtál nekem? – csattant föl az előljáró, a szeme szikrákat szórt. – Hogy én meg fogok halni? Ha ilyen bátor vagy, hogy nemes személyemet gyalázod és fenyegeted, próbáljuk ki rajtad!

– Nem, uram, nem úgy értettem... – próbált magyarázkodni a vörös üstökű ember reszketeg hangon, de már késő volt. Az előljáró két tömzsi kísérője ott termett előtte egy frissen leszakított éjfekete gyümölcsrel, s tömték a szájába, hiába ellenkezett. Mikor kénytelen-kelletlen lenyelte a termést, elterült a földön, s nyomban rángatózni kezdett, mintha belülről marcangolná valami. Olyan színű lett, mintha elégett volna, végül lobbant egyet, s csak egy kupac hamu maradt utána. Mindez fél perc leforgása alatt történt. A tömeg ijedten nézte végig a halálát, még az előljáró is viszolyogva szemlélte az eseményeket.

– Látjátok, nem éri meg velem packázni, mert így jártok – jelentette ki, mielőtt kelletlenül szétrúgta a hamukupacot. – Mostantól a fa az én tulajdonom!

*

Beszélik, hogy az előljáró hosszú életet élt, és kemény kézzel vezette a várost. Mások úgy hallották,

hamarosan meghalt, mert valaki orvul megetette egy főtéri fekete gyümölcscsel. Egyesek ezzel szemben úgy tudják, a vöröshajú férfi szelleme kergette az örületbe. Van, aki úgy véli, a vöröshajú szelleme beköltözött a testébe, és átvette az uralmat nemcsak az előljáró, de általa az egész város fölött is. Olyan le-

genda is elterjedt, miszerint a vöröshajú szelleme azóta is járja a vidéket, hogy segítsen a rászorulókon és az elnyomottakon. Mindenesetre a Szellemlélek mondája évszázadokig tartotta magát arrafelé. Hosszú ideig még azt követően is, hogy a varázslatos növény egyszerű, hétköznapi fűzfává szelídült.

KEDVES ESZTER VIRÁG

Cseresznyeroppanás

(Egy Hárs Ernő-sorra)

*Életed nélkül éltem,
nem voltam varázsló.
Átfestettem a kéken
világító hálón.*

*Erdőbe jártunk meghalni
életünk elején bőszen.
A köröket nem tudtuk lecsalni,
pedig lett volna okunk bőven.*

*Szétárad szemednek varázsa bennem,
kékségét nem keresem vakon.
Ahogy a napfény életet lehel a teremben,
úgy hatsz te rám, de tagadom.*

*Csöndes trombitaszó, nyáresti hideg,
szétesni látszik a minket összetartó ideg.
Túl nehezen élek a mának,
de érted élnék, ha hagynának.*

*Cseresznye roppan a számban,
felfrissít nyári íze.
Mint idős hölgy az álmában,
úgy szomjazom a vízre.*

MOROZ ALEXA

Haikuk

*Nézem a napfényt.
Figyelem, ahogy lassan
nyugovóra tér.*

*Ülök a parton.
Vajon létezik élet
a halál után?*

*Zenedoboz halk
dallama szól az ágynál.
Mikor hallgat el?*